

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: N. V. V.*, nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem v České republice K. V., *zastoupeného: JUDr. Jan Jasa*, advokát se sídlem Jaltská 7, 360 01 Karlovy Vary, *proti žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie*, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě ze dne 22.4.2015 proti rozhodnutí žalované ze dne 15.7.2015 proti rozhodnutí žalované ze dne 7.7.2015 č.j. X o *správní vyhoštění*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*). Doručením žaloby soudu dne 15.7.2015 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. s.ř.s.).

*Včasnou žalobou ze dne 15.7.2015 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 7.7.2015 č.j. X. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím předčasným, neboť „dosud s konečnou platností“ nebylo rozhodnuto ve věci vedené u Ministerstva vnitra ČR, odboru migrační a azylové politiky v Plzni (dále jen **MV-OAMP**) pod sp. zn. X o prodloužení jeho povolení pobytu v ČR. Žalobce řízení o prodloužení*

povolení k pobytu na území ČR považuje za řízení o předběžné otázce k řízení o správním vyhoštění. Má proto za to, že řízení o správním vyhoštění mělo být přerušeno dle § 57 odst. 2 ve spojení s § 64 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., dále jen **SŘ**). Dále tvrdí, že „na základě opomenutí této skutečnosti by mohlo dojít k tomu, že jeho pobyt v ČR bude prodloužen a současně mu bude uloženo správní vyhoštění.“. Rovněž poukázal na skutečnost, že za pobyt bez víza v ČR byl již postižen správní pokutou a také uvedl, že v současné době žije ve společné domácnosti se svojí družkou paní B. Z. A. N., která má ve své péči čtyři děti, na jejichž výchově se žalobce aktivně podílí, jeho družka má v ČR povolen trvalý pobyt. V ostatním odkázal na svá tvrzení uvedená v podaném odvolání proti napadenému rozhodnutí a závěrem poukázal na nesprávné rozhodnutí vydané v rozporu s jeho žádostí o přerušování řízení v této věci a požadoval zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 7.7.2015 a vrácení věci žalované; zároveň požadoval, aby soud podané žalobě přiznal odkladný účinek. (*K žalobě byla připojena mimo jiné i kopie napadeného rozhodnutí.*)

*Napadeným rozhodnutím ze dne 7.7.2015 žalovaná zamítla odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 SŘ a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (tj. *správní orgán I. stupně*), č.j. X ze dne 10.4.2015 ve věci správního vyhoštění, protože nebyly shledány důvody pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí, a v obsáhlém odůvodnění vyjádřila důvody, kvůli nimž nebylo odvolání vyhověno. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula skutkový stav věci (žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání-OSVČ s platností ode dne 22.7.2012 do dne 21.7.2014. Dne 10.7.2014 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR (dále jen **žádost ze dne 10.7.2014**), když předmětné řízení ve věci pobytu bylo pravomocně zastaveno dnem 29.11.2014, a to usnesením MV-OAMP, vydaným pod č.j. X dne 31.10.2014, neboť žalobce nepožádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v zákonem stanovené lhůtě. Uvedeným správním orgánem byl v dané souvislosti žalobci udělen výjezdní příkaz s platností ode dne 15.12.2014 do dne 13.1.2015, ale ten z území ČR v době stanovené výjezdním příkazem nevycestoval. Cizinecká policie žalobci následně dne 21.1.2015 vydala další výjezdní příkaz s platností do dne 27.1.2015, v době platnosti tohoto výjezdního příkazu účastník řízení z území ČR nevycestoval a dne 28.1.2015 se dostavil na cizineckou policii, proto s ním dne 28.1.2015 podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen **zákon**) zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. V rámci předmětného správního řízení byl žalobce řádně poučen o svých právech a povinnostech a byla mu dána možnost se v rámci správního řízení opakovaně vyjádřit. Žalobce zejména zpochybňoval pravomocné ukončení řízení ve věci jeho žádosti ze dne 10.7.2014. Povinnosti vycestovat z území ČR v rámci udělených výjezdních příkazů si však žalobce vědom byl.) a uvedla, že dle závazného stanoviska MV-OAMP, ze dne 26.3.2015, které si správní orgán I. stupně opatřil, je vycestování žalobce možné. Dále sdělila, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že bylo prokázáno naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona, když se žalobce nacházel na území ČR dne 28.1.2015 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, ani mu nepřislušelo ani jiné oprávnění k pobytu. Žalovaná rovněž připomněla, že žalobce v rozporu s výjezdním příkazem s platností 15.12.2014 – 13.1.2015 nevycestoval (výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu po dobu nezbytnou k provedení neodkladných úkonů a k vycestování),*

svůj pobyt na území ČR si zákonným způsobem nelegalizoval, za následný neoprávněný pobyt byl pokutován a byl mu vydán další výjezdní příkaz s platností 21.1. – 27.1.2015; žalobce byl rovněž poučen o povinnosti v uvedené lhůtě vycestovat z ČR, ale opět nevycestoval, přestože mu v tom nebránila žádná překážka. K tomu žalovaná uvedla, že *opakované neoprávněné setrvávání na území ČR nelze akceptovat a nelze opakovaně tolerovat na území cizince, který nemá oprávnění k pobytu. Žalobci byl dán dostatečný časový prostor pro vycestování z území ČR, a pokud žalobce nevyužil možnosti legálního vycestování bez uložení správního vyhoštění, pak správní orgán I. stupně podle názoru žalované zcela opodstatněně zahájil řízení ve věci správního vyhoštění a vydal napadené rozhodnutí. Žalovaná se též zabývala délkou doby (1 rok), po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, kdy tuto shledala přiměřenou.*

Žalovaná se rovněž ztotožnila s postupem správního orgánu I. stupně stran žádosti žalobce o přerušení řízení a s odkazem na § 64 odst. 3 SŘ zdůraznila, že je na správním orgánu, zda řízení zahájené z moci úřední přeruší, na přerušení takového správního řízení není právní nárok. Dále připomněla § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (*doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1 citovaného zákona, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti*) a uvedla, že dle spisového materiálu si byl žalobce podání žádosti ze dne 10.7.2015 vně zákonné lhůty vědom. Po pravomocném zastavení řízení ve věci žádosti ze dne 10.7.2014 byl proto žalobci vydán výjezdní příkaz s platností do dne 13.1.2015. Žalovaná se vyjádřila i k žalobcem uplatněnému odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu žalobce, kdy uvedla: *Pokud účastník řízení podal do pravomocného usnesení vydaného dne 31.10.2014, č.j. X, opožděné odvolání spolu s žádostí o prominutí zmeškání úkonu, pak v daném případě není a ani nemůže být rozhodující, jakým způsobem bude rozhodnuto o opravných prostředcích v řízení o žádosti ze dne 10.7.2014, protože opravné prostředky nemohou v daném případě představovat natolik rozhodné okolnosti, které by opodstatňovaly přerušení předmětného řízení ve věci správního vyhoštění. V rámci předmětného řízení o správním vyhoštění tak existuje relevantní podklad pro konstatování neoprávněnosti pobytu účastníka řízení na území ČR a nebylo proto třeba vést další šetření ve věci. Neoprávněnost pobytu účastníka řízení na území ČR byla podle názoru odvolacího orgánu v předmětném řízení ve věci správního vyhoštění relevantně zjištěna a není o ní sporu. Nakonec taktéž nelze přehlédnout, že účastník řízení poté, co byl fakticky seznámen s usnesením ze dne 31.10.2014, č.j. X, se nechal ve věci žádosti ze dne 10.7.2014 zastoupit advokátem na základě plné moci ze dne 26.11.2014 (středa), která byla příslušnému správnímu orgánu téhož dne doručena, tj. ještě předtím, než citované usnesení nabylo dnem 29.11.2014 právní moci. Stejně tak odvolací orgán nemá za to, že by usnesení č.j. X ze dne 31.10.2014 bylo žalobci doručováno nezákonným způsobem. Žalobci bylo citované usnesení v souladu se zákonem doručováno na adresu hlášeného pobytu a dne 03.11.2014 byla zásilka připravena k vyzvednutí. Jelikož si žalobce ve stanovené lhůtě písemnost nevyzvedl, byla písemnost dne 14.11.2014 vhozena do schránky. Písemnost tak byla prokazatelně doručena v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. dne 13.11.2014. Následujícím dnem tak začala běžet zákonem stanovená lhůta k podání odvolání. Vzhledem k tomu, že se žalobce v zákonem stanovené lhůtě neodvolal, nabylo citované usnesení o zastavení řízení právní moci dne 29.11.2014. Pokud si až dne 26.11.2016 žalobce změnil adresu pro doručování, nelze postup podle*

ustanovení § 24 odst. 1 SŘ považovat za nezákonný. I v případě, žalobce podal, jak v odvolání uvádí, ve věci povolení pobytu odvolání proti usnesení o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání úkonu ze dne 5.3.2015, č.j. X, nejedná se o relevantní námitku, pro kterou by mělo být předmětné řízení ve věci správního vyhoštění přerušeno, protože řízení o odvolání proti neprominutí zmeškání úkonu v řízení o pobytu není předběžnou otázkou ve smyslu ustanovení § 57 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. Podle § 73 odst. 1 SŘ je pravomocné rozhodnutí závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány; ustanovení § 76 odst. 3 věty poslední citovaného zákona tím není dotčeno. Obdobně je konstatováno v § 57 odst. 3 SŘ, že rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán. Odvolání proti usnesení nemá podle § 76 odst. 5 SŘ odkladný účinek, tedy usnesení, proti kterému je podáno odvolání, je předběžně vykonatelné. Řízení ve věci pobytu a řízení ve věci správního vyhoštění jsou dvě samostatná řízení, a proto správním orgánům pro řízení ve věci správního vyhoštění nepřísluší hodnotit zákonnost postupu příslušných správních orgánů v rámci řízení o pobytu. Odvolací orgán proto konstatoval, že usnesení č.j. X ze dne 31.10.2014, které nabylo právní moci dne 29.11.2014, je pro správní orgány závazné a nelze jej proto zpochybňovat, popř. vyčkávat, že by mohlo být následně zrušeno, stejně tak jako v případě usnesení č.j. X ze dne 5.3.2015.

Též se žalovaná zabývala, byť nebylo odvoláním zpochybněno, otázkou přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění z pohledu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce (§ 119a odst. 2, § 174a zákona). Dle žalované neuvedl žalobce natolik podstatné rodinné, soukromé nebo jiné vazby na území ČR, které by představovaly vážnější dopad do jeho života. Délka doby pobytu žalobce na území ČR není natolik dlouhá (pobyt za účelem podnikání povolen od roku 2007), aby již nebyla možná jeho zpětná integrace v zemi původu, kde žije jeho rodina; rovněž odmítla překážku v podobě pracovních vazeb, neboť základní podmínkou legálního výkonu výdělečné činnosti je především legální pobyt, který žalobce pozbyl. Pokud tedy žalobce nebyl před zahájením předmětného správního řízení oprávněn k výkonu legální výdělečné činnosti, nemůže již případná otázka pracovních vazeb představovat důvod, pro který by účastníku řízení nemohlo být uloženo správní vyhoštění. Ve vycestování žalobci nebrání zdravotní důvody a neuvedl ani jinou překážku, která by mu bránila ve vycestování. K tvrzenému soužití žalobce s vietnamskou státní příslušnicí paní B. Z. A. N., nar. X, ke kterému mělo dojít od listopadu 2014, žalovaná uvedla, že tuto vazbu nelze považovat za vazbu natolik trvalou, hlubokou a dlouhodobou, která by byla zákonným důvodem pro neuložení správního vyhoštění. Žalobce pozbyl oprávnění k pobytu a nejpozději v prosinci 2014 udělením výjezdního příkazu prokazatelně věděl, že je povinen vycestovat z území ČR, tedy si začal budovat osobní vztah k osobě, ačkoli již věděl, že jeho následný pobyt na území ČR je zcela nejistý. Žalovaná rovněž zpochybnila faktickou povahu vztahu, neboť žalobce neznal počet dětí své partnerky a tvrzené místo společného pobytu žalobce s paní B. Z. A. N. (K. V.) neodpovídá hlášenému pobytu jmenované a jejích dětí (F. L. – H. L.).

Také tvrzení žalobce, že je otcem nemanželského dítě, ale jako otec v rodném listě dítěte uveden není, označila žalovaná za irrelevantní, neboť z právního hlediska je otcem muž, který je zapsán v rodném listu dítěte, což sám vyloučil a současně kromě data narození dítěte a tvrzení, že matka je Vietnamka, odmítl sdělit více, tudíž není ani zřejmé, zda své údajné dítě navštěvuje a zda se nějak podílí na jeho výchově či výživě. Žalovaná proto uzavřela, že správní řízení proběhlo v souladu se správním řádem i zákonem, neboť byl zjištěn skutkový stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pro vydání napadeného rozhodnutí byly

shromážděny dostatečné podkladové materiály. Zjištění a závěry, ke kterým správní orgán I. stupně dospěl, byly řádně uvedeny ve výrokové části a popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého jednoznačně vyplývá, jaké protiprávní jednání je žalobci vytýkáno a jaké opatření bylo správním orgánem I. stupně přijato. Podané odvolání proto nebylo shledáno jako opodstatněné a postup správního orgánu I. stupně byl posouzen jako správný a odpovídající po právní i skutkové stránce stavu věci, byly naplněny předpoklady pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona a z hlediska dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce bylo napadené rozhodnutí shledáno přiměřeným opatřením vydaným plně v souladu s právními předpisy.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 11.8.2015 plně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se velmi podrobně vyjádřila k celé věci a uvedla přezkoumatelným způsobem důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona. V rámci předmětného řízení o správním vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování neoprávněnosti pobytu žalobce na území ČR. Posouzení otázky oprávněnosti pobytu žalobce pak bylo jediným důvodem, pro který bylo odvoláním napadeno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně vypořádala také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle § 119a odst. 2 zákona v návaznosti na § 174a téhož zákona, a zopakovala, že otázku přiměřenosti žalobce v podaném odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění nenapadl. Tvrzené soužití žalobce s vietnamskou státní příslušnicí paní B. Z. A. N., ke kterému mělo dojít od listopadu 2014, nelze považovat za vazbu natolik trvalou, hlubokou a dlouhodobou, která by byla zákonným důvodem pro neuložení správního vyhoštění, protože až v podané žalobě žalobce tvrdí, a to pouze formálně a bez bližší konkretizace, že se aktivně podílí na výchově čtyř dětí své družky, je žalovaná za dané situace přesvědčena o účelovosti takového tvrzení. Žalobce měl možnost v řízení, nejpozději v rámci podaného odvolání, namítat a doložit všechny relevantní okolnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života, včetně jeho aktivního podílu na výchově dětí družky. Pokud tak neučinil, pak k nově tvrzeným skutečnostem v žalobě, v níž jsou jen obecného charakteru, nelze přihlížet. Závěrem žalovaná uvedla, že řízení o uložení správního opatření a přestupkové řízení jsou samostatná a na sobě nezávislá řízení, což plyne i z rozdílné povahy opatření ukládaných správními orgány v těchto řízeních, tudíž tvrzení žalobce, že byl za neoprávněný pobyt pokutován, je tak irrelevantním tvrzením, resp. nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalované je žalobou napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem a neshledala ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, proto s ohledem na uvedené navrhla zamítnutí žaloby.

Ze zaslaného správního spisu žalované vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ze dne 10.4.2015 i napadeného rozhodnutí ze dne 7.7.2015, tak i ve vyjádření žalované ze dne 11.8.2015, odpovídají obsahu tohoto spisu. Žalobou napadené rozhodnutí ze dne 7.7.2015 bylo dne 8.7.2015 doručeno tehdejšímu zástupci žalobce.

Žalobce po doručení vyjádření žalované v podání ze dne 28.8.2015 trval na nařízení jednání ve věci.

Soud také připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (7.7.2015), a v mezích žalobních bodů přezkoumá napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst.1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu).

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o správním vyhoštění žalobce a v rámci řízení o správním vyhoštění jsou ze zákona, mimo jiné, posuzovány i případné nepřiměřené zásahy do soukromého a rodinného života cizince. V uvedeném druhu řízení také musí mít příslušný policejní orgán před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k dispozici závazné stanovisko MV OAMP o tom, že nebyl shledán důvod znemožňující vycestování cizince do země jeho státního občanství (§ 179 zákona). V dané věci se jedná o problematiku správního vyhoštění cizince (tj. žalobce) z důvodů shora uvedených, které je upraveno zákonem o pobytu cizinců, dle něhož je cizinec oprávněn pobývat na území ČR přechodně nebo trvale, vždy však za zákonem stanovených podmínek.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle § 118 odst. 1, 3 zákona správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území. Doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.

Dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu

není oprávněn a pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Dle § 119a odst. 2 *uvedeného zákona* rozhodnutí o správním vyhoštění cizince podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. V čl. 8 Úmluvy zveřejněné pod č. 209/1992 Sb. (*právo na respektování rodinného a soukromého života*) je stanoveno:

1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 7.7.2015 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná i přes přesvědčení žalobce o její důvodnosti. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala celý průběh řízení, vyjádřila se ke všem odvolacím námitkám, ale žádnou neshledala důvodnou, proto odvolání žalobce zamítla a potvrdila rozhodnutí ze dne 10.4.2015, jak je zřejmé ze shora uvedeného obsahu napadeného rozhodnutí ze dne 7.7.2015, na což soud pro stručnost odkazuje. S odkazem na odůvodnění rozhodnutí ze dne 10.4.2015 žalovaná jako odvolací orgán konstatovala, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s § 3 a § 50 SŘ, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, jako adekvátní byla hodnocena i doba jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU po zhodnocení důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, společenské nebezpečnosti jednání žalobce i pohnutek míry zavinění jeho osoby, proto odvolání nebylo vyhověno. Se závěry žalované se plně ztotožňuje i soud, který odkazuje pro stručnost na odůvodnění napadeného i jemu předcházející rozhodnutí.

V této věci žalobce neprokázal *pochybení žalované* při vydání rozhodnutí ze dne 7.7.2015, ani soud nezjistil vady v řízení, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí a předcházejícího rozhodnutí ze dne 10.4.2015. Žalobci byla dána možnost před vydáním rozhodnutí se seznámit se spisem, která byla využita dne 30.3.2015 jím i jeho zástupcem, ale nebyly předloženy ani navrženy žádné důkazy na podporu jeho tvrzení, pouze v podání ze dne 7.4.2015 bylo navrženo přerušení řízení, protože dosud nebylo rozhodnuto ani o jeho odvolání proti rozhodnutí MV-OAMP ze dne 31.10.2014 (viz shora na straně 2), neboť je v něm řešena otázka, na níž vydání rozhodnutí v předmětné věci závisí. V žalobě pak žalobce namítal toliko, že napadené rozhodnutí bylo vydáno předčasně a také, že v současné době žije se svojí družkou a aktivně se podílí na výchově čtyř dětí, které má družka ve své péči (jak uvedeno shora), v ostatním odkázal na své odvolání ze dne 19.4.2015 (správně ze dne 17.4.2015 - proti rozhodnutí ze dne 10.4.2015), přičemž v něm pouze namítal předčasnost vydání rozhodnutí o správním vyhoštění jako v žalobě. Za zjištěného stavu proto soud žalobu žalobce, na němž spočívá důkazní břemeno, neshledal důvodnou, jelikož ani žalobní námitka o předčasném vydání napadeného rozhodnutí není důvodná, neboť jak vyplývá z rozhodovací

činnosti Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*), konkrétně z rozsudku č.j. 6 Ans 7/2012-35 ze dne 3.8.2012, není správný názor žalobce, který řízení o prodloužení povolení k pobytu na území ČR považuje za řízení o předběžné otázce k řízení o správním vyhoštění, jelikož dle názoru NSS je totiž prvotním rozhodnutí o správním vyhoštění, nebo pokud by bylo řízení o udělení povolení k dlouhodobému pobytu ve prospěch žalobce vyřízeno (i v minulosti) pozitivně, a následně vydáno pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, musel by přesto žalobce území ČR po splnění všech zákonných požadavků opustit v souladu s § 62 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 zákona; jestliže probíhá paralelně správní řízení o vyhoštění cizince dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona, jehož výsledkem může být rozhodnutí o správním vyhoštění, je na místě, aby správní orgán rozhodující o udělení povolení k dlouhodobému pobytu vyčkal na výsledek řízení o správním vyhoštění, proto NSS považoval za nesmyslné, nehospodárné a neefektivní, aby ve správním řízení o udělení povolení k dlouhodobému pobytu zkoumal splnění podmínek vyjadřujících vůli státu k umožnění pobytu cizince na jeho území, když v tutéž dobu probíhá řízení o tom, zda nejsou splněny podmínky pro vynutitelné ukončení pobytu cizince na území ČR. Stejně tak není důvodná ani námitka týkající se jeho soužití se jmenovanou družkou, z níž lze dovodit, že se žalobci jeví správní vyhoštění nepřiměřeným, neboť soud neshledal správní vyhoštění jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života zejména s ohledem na následně uvedené. Pokud se týká žalobcem tvrzeného soužití s výše uvedenou družkou, soud jej považuje za irelevantní a plně se ztotožňuje s názorem žalované vyjádřeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož žalobce nesdělil ani skutečný počet dětí jmenované ani jejich jména, nijak blíže neuvedl, jak se podílí na jejich výchově; údajně společně žili v jeho bydlišti v K. V., přestože jmenovaná žádnou trvalou změnu svého pobytu nenahlásila (*trvalý pobyt s dětmi má hlášený ve F. L. – H. L.*), na podporu svých tvrzení nepředložil vůbec žádný důkaz, tudíž se prokazatelně nejedná o dlouhodobé a intenzivní soužití, které navíc dle něho trvá od listopadu 2014.

Přestože žalobce vědomě pobýval na území ČR bez příslušného povolení, dovolává se toho, aby v jeho případě nebylo postupováno v souladu s platným právem ČR, v jejíž pravomoci je stanovení podmínek, za nichž stát umožní cizincům pobyt na svém území a v případě jejich porušení dochází k sankcím v souladu s příslušnými zákony, když v ČR se jedná hlavně o zákon o pobytu cizinců. Žalobce nemůže tedy očekávat, že jeho protiprávní jednání bude tolerováno s ohledem na jeho údajnou současnou rodinu, přičemž ve svém zájmu měl v uplynulé době podniknout kroky k legalizaci svého pobytu v ČR, pokud tak neučinil, jde to toliko k jeho tíži. Napadené rozhodnutí žalované soud shledal správným a zákonným, jelikož bylo vydáno oprávněným správním orgánem, dle příslušného zákona a v jeho mezích a žalobce neprokázal, že ve svých právech byl zkrácen přímo nebo postupem správních orgánů. Dále soud podotýká, že nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě z toho důvodu, že odkladný účinek má podaná žaloba ze zákona, jak ostatně uvedla i žalovaná ve svém vyjádření k žalobě.

Zásadní námitky žalobce nebyly shledány důvodnými s ohledem na shora uvedené, a tudíž nebyl dán důvod pro požadované zrušení napadeného rozhodnutí. V této věci soud proto *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*). *Soud napadené rozhodnutí*

žalované ze dne 7.7.2015 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, když žalobce neprokázal jím tvrzená pochybení žalované, která postupovala zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona a správního řádu, řádně zjistila skutkový stav, žádným způsobem nezkrátila žalobce v jeho právech před či při vydání napadeného rozhodnutí, tedy neporušila příslušná ustanovení správního řádu, jelikož postupovala v průběhu řízení řádně. Napadené rozhodnutí soud shledal přezkoumatelným i vydaným v souladu se zákonem, jelikož žalovaná v jeho odůvodnění v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vyjádřila srozumitelně důvody výroku rozhodnutí, uvedla podklady pro jeho vydání i úvahy, jimiž se řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, rovněž i informace o vypořádání se se skutečnostmi uvedenými žalobcem. Při zvážení všech rozhodných skutečností totiž soud dospěl k jednoznačnému závěru, že přezkoumávané rozhodnutí o vyhoštění neznamená nepřiměřený zásah do práva soukromého či rodinného život žalobce, který neprokázal opak.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve výroku č. II. rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. září 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně